

Arrest

nr. 199 753 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 29 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 november 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 november 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 18 januari 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 mei 2017.

1.3. Op 7 september 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Abnoud, provincie Asyout, de Egyptische nationaliteit te bezitten en moslim te zijn. Uw ouders bezitten daar twee huizen, u woonde met uw ouders in het éne huis, uw broers en hun gezinnen woonden in het andere huis. Op het moment van uw vertrek uit Egypte waren uw ouders en drie broers er nog steeds woonachtig. Heden hebt u geen contact meer met hen.

U bent niet naar school geweest en begon op uw tiende of elfde te werken, eerst bij uw vader die ondernemer is en daarna voor andere ondernemers.

U stelt rond uw zevende of achtste levensjaar te zijn beginnen beseffen dat u zich tot jongens aangetrokken voelde, rond uw tiende of elfde begon u schrik te krijgen en verlegde u uw interesseveld buiten uw regio. Dit gedurende een vier à vijf jaar. U ging werken in Alexandrië en Sharm al-Sheikh en begon affaires met andere jongens. U ontvluchtte uw dorp ook om aan uw familie te ontkomen die erop uit was u te laten huwen.

In 2005 kwam er iemand van de veiligheid naar uw huis om u op te roepen om uw legerdienst aan te vangen. U zag dit niet zitten omdat u niet van wapens houdt, u niet weet hoe deze te gebruiken, u gehoord had dat de oefeningen moeilijk waren en u wel eens naar de oorlog gestuurd zou kunnen worden of naar een ander land waar u gedood zou kunnen worden. Bovendien vreesde u dat ze zouden ontdekken dat u 'gay' bent. In 2009 kwam er andermaal iemand naar uw huis om u op te roepen, maar hier bleef het bij. Wel vermeed u al die jaren de politie daar bij een controle onmiddellijk aan het licht zou komen dat u uw legerdienst nog niet gedaan had.

In Sharm al-Sheikh kreeg u een relatie met A.(...) met wie u ongeveer vijf maanden samen was, waarna u slechts een aantal kortstondige affaires had.

Begin 2014 maakte u kennis met A.(...) M.(...) Z.(...). U had een relatie van zo'n twee jaar met hem en jullie werkten samen op verschillende plekken in Egypte om uiteindelijk terug in uw dorp, Abnoud, verzeild te geraken. Jullie ontmoetten elkaar daar in een klein huisje dat op een stuk grond stond waarop uw familie beesten hield. Op een gegeven moment, in september 2015, waren jullie op de bovenste verdieping, allebei naakt, toen jullie door uw familie verrast werden. U kon in uw kleren springen en door het raam ontsnappen, uw vriend werd door één van uw broers vastgehouden en door uw oom met een riek doodgestoken. U was hiervan geen getuige, maar vernam dit achteraf van uw kozijn, M.(...), die u welwillend was. Deze kozijn zorgde ervoor dat u naar Cairo kon vluchten en via een vriend contacteerde hij een 'passeur' die u aan boord van een boot hielp om naar Italië te varen en verder te reizen naar Frankrijk waar u in contact kwam met een aantal jongeren die u naar België brachten. Dan reisde u verder via Duitsland en Denemarken naar Zweden, waar u omwille van de redenen die u ook hier aanhaalde, een asielaanvraag indiende. Na het nemen van uw vingerafdrukken zette u de aanvraag stop omdat u moeite had met het klimaat, u moeilijk contact kon leggen met de mensen en de taal moeilijk was. Uw familie had intussen klacht tegen u neergelegd omdat u gay bent. Ook de familie van A.(...) had klacht tegen u ingediend en in Zweden kwam u te weten dat u effectief veroordeeld was, u bent echter niet op de hoogte van de strafmaat.

U kwam terug naar België en diende hier op 24 november 2016 een asielaanvraag in en stelt u bovendien dat er u, bij terugkeer en aankomst op de luchthaven, zal worden gevraagd waar u bent geweest.

U hebt hier intussen een man, L.(...), leren kennen met wie u een relatie heeft en met wie u zou willen samenwonen.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals

begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo stelt u dat er twee motieven aan de grondslag lagen van uw vertrek uit Egypte: vooreerst het feit dat u homoseksueel bent en vervolgens het feit dat u uw legerdienst niet wil doen.

*Wat betreft uw **homoseksuele geaardheid** dient opgemerkt dat u wat dit betreft totaal niet hebt kunnen overtuigen, integendeel, en dit omwille van onderstaande redenen.*

U gevraagd sinds wanneer u besepte dat u gay bent, geeft u aan dat dit rond uw zevende of achtste levensjaar was. Gevraagd hoe u zich dit realiseerde, antwoordde u 'sinds ik jong was, ik ging om met jongens'. Gezien dit nu niet bepaald een verhelderend antwoord was, werd u de vraag herhaald en stelde u 'ik hield ervan'. Gevraagd dit te verduidelijken ontwijkt u een antwoord: 'toen ik zeven of acht jaar was wist ik het'. Nog altijd geeft u geen antwoord op de vraag hoe u besepte dat u gay was en weerom werd u de vraag gesteld en komt u niet verder dan te zeggen: 'toen ik bij jongeren was, ik frequenteerde hen, zelfs als er een was die me aanraakte, ik hield ervan, dat is het begin' (CGVS p.4). Gezien deze verklaringen zeer oppervlakkig en nietszeggend zijn, werd u dan gevraagd of u ooit een relatie met een meisje hebt gehad. U stelt dat dit niet het geval was. Gevraagd hoe u besepte dat meisjes niets voor u zijn maar dat u valt op jongens, ontwijkt u andermaal een antwoord door te stellen: 'sinds mijn kindertijd'. Gevraagd hoe u dit besepte herhaalt u slechts dat dit een gevoel is sinds uw kindertijd. Gevraagd om uw antwoord toe te lichten, antwoordt u dat dit moeilijk is en dat dit de eerste keer is dat u hierover spreekt. Gezien het CGVS kan meegaan in het gegeven dat het uitdrukken van dergelijke gevoelens niet gemakkelijk is, werd u nogmaals de kans geboden dit toe te lichten, maar andermaal kunt u slechts herhalen dit te hebben gevoeld sinds u acht jaar was en voegt u toe: 'als ik met een jongen van mijn leeftijd was, dan grapte ik met hem, ik nam hem in mijn armen en ik sliep bij hem, ik ging naar hem en hij kwam bij mij, in Asyout zijn de jongens warme mensen'. Erop gewezen dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat u op uw achtste al seksuele betrekkingen had en u dus nog altijd geen antwoord had geformuleerd, komt u niet verder dan 'ik voelde dat er iets niet normaal was, ik begon ver weg te gaan en me te onderhouden met jongeren, ongeveer vier à vijf jaar zo' (CGVS p.5). Deze door u aangereikte antwoorden kunnen totaal niet overtuigen daar u niet verder komt dan het laten vallen van gemeenplaatsen die quasi ieder begin van persoonlijke betrokkenheid ontberen, dit ondanks het gegeven dat u verschillende keren de kans geboden werd hierover te spreken.

Gevraagd wat het met u deed toen u besepte dat u gay was, antwoordde u: 'normaal, ik had wel schrik, ik had kennis gemaakt met een jongere en ik dacht dat hij mijn intenties begrepen had, maar dit was niet het geval en hij heeft me problemen bezorgd'. Ook dit door u gegeven antwoord is totaal niet toereikend en dus u erop gewezen dat het feit dat u gay bent impliceert dat u niet met een meisje kunt trouwen en geen gezin kunt stichten en dan andermaal gevraagd wat deze bewustwording voor u betekende, ontwijkt u wederom een antwoord: 'dat was op een leeftijd van elf jaar en zoals om het even wie zijn plezier zoekt, ik houd van plezier op die manier'. Dan maar gevraagd wat het met u deed toen u op uw achttiende of twintigste besepte dat u niet ging huwen en kinderen krijgen, kunt u evenmin een accuraat antwoord formuleren en herhaalt u slechts: 'ik wist dat ik niet kon huwen met een meisje en mijn beslissing was genomen, als mijn problemen met de politie (vanwege de legerdienst) beëindigd waren, dan ging ik ver van mijn familie wonen en niemand zou het weten' (CGVS p.6). Andermaal kan het CGVS niet anders dan concluderen dat uw antwoorden persoonlijkheid en doorleefdheid ontberen, een vaststelling die uw geloofwaardigheid ondermijnt daar het toch niet meer dan logisch is dat u zich hier in de loop der jaren rekenschap van moet hebben gegeven en u zich hierover toch bedenkingen moet hebben gemaakt, te meer u bent opgegroeid in een moslimgemeenschap waarin de door u beweerde geaardheid een groot taboe is.

Gevraagd wat het voor u betekent om gay te zijn, antwoordt u dat dit betekent geen man te zijn. Gevraagd uw antwoord toe te lichten, stelt u nogal cru en ongenueanceerd: 'dat is iemand die seks heeft van achteren en daarvan houdt'. Gevraagd of dit het is, antwoordt u 'ja, dat is het' (CGVS p.6). Ook wanneer u gevraagd wordt hoe het voor u voelde dat u niet open kon zijn ten overstaan van uw vrienden, ontwijkt u een antwoord door te stellen dat u niet vrij was. Gezien dit geen antwoord is op de u gestelde vraag, werd er nogmaals gepeild naar uw gevoelens hierbij, en andermaal komt er geen antwoord. U stelt 'het essentiële was dat ik kon samenleven met iemand, de rest interesseerde me niet' (CGVS p.7). Het hoeft totaal geen betoog dat uw antwoord dusdanig stereotiep is en andermaal iedere vorm van persoonlijke betrokkenheid ontbeert, dat dit op fundamentele wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksualiteit.

Uit bovenstaande door u gegeven antwoorden blijkt dat u telkenmale wanneer u uw antwoorden formuleert niet verder komt dan te vervallen in gemeenplaatsen en te verwijzen naar het seksueel karakter van uw 'gay zijn', maar nergens kan er uit worden afgeleid dat u zich op 'gevoelsmatig vlak' echte bedenkingen of een evolutie heeft doorgemaakt.

Ook de manier waarop u over uw relaties spreekt kan niet overtuigen. Zo stelt u gedurende een vijftal maanden een relatie met A.(...) te hebben gehad, een jongen die u in Sharm al-Sheikh had leren kennen. U gevraagd naar diens achternaam, antwoordt u dat hij van Cairo is. De vraag herhaald geeft u aan dit niet te weten en voegt u toe dat zijn bijnaam A.(...) A.(...) is. Gevraagd naar diens geboortedatum stelt u dit niet te weten, maar dat hij zeventien jaar was en voegt u toe zelfs de voornaam van diens vader niet te kennen. Dan maar de vraag gesteld wat u kunt vertellen over hem, ontwijkt u een antwoord en begint u over de problemen naar aanleiding van de dood van A.(...) (zie infra). U teruggebracht tot de oorspronkelijke vraag, kunt u vertellen dat hij bij zijn zus en broer woonde, dat zijn moeder is overleden, zijn vader nog leeft en hij het geld verdient. Meer bijzonderheden gevraagd stelt u dat hij niet radicaal was, maar kalm. Gevraagd of u nog andere, meer persoonlijke zaken, over hem weet te vertellen, antwoordt u 'neen, niets'. Gevraagd door wat u werd aangetrokken in deze persoon, komt u niet verder dan 'alles' (CGVS p.5-6). Het hoeft geen verder betoog dat deze door u aangereikte antwoorden weinig zeggend zijn voor een relatie van vijf maanden en dat u niet bij machte bent meer persoonlijke dingen te vertellen over uw geliefde ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

Ook wat betreft A.(...) M.(...) Z.(...), met wie u vanaf begin 2014 tot september 2015 een relatie hebt gehad, kunt u niet overtuigen. U gevraagd wat u aantrok in A.(...), antwoordt u zijn persoonlijkheid en zijn kalmte. U gevraagd dit uit te leggen, antwoordde u dat hij net zoals u gay was. Gezien dit bezwaarlijk een genuanceerd antwoord is, werd u gevraagd dit iets meer toe te lichten, en komt u er niet toe uw antwoord te nuanceren. U blijft steken in 'dezelfde gevoelens, dezelfde problemen, we trokken de aandacht van elkaar op gevaren' (CGVS p.3, 6). Het CGVS vindt het onbegrijpelijk dat u met betrekking tot de persoon met wie u gedurende twee jaar een relatie hebt gehad, niets meer kunt vertellen. U gevraagd naar zijn geboortedatum, moet u hierop het antwoord schuldig blijven. U gevraagd uit wat voor een familie hij komt, antwoordt u uit een 'grote' familie, 'het zijn mensen die posten hebben, zelfs bij de autoriteiten'. U gevraagd dit toe te lichten antwoordt u dat er zijn die op het Ministerie van Binnenlandse Zaken werken. Gevraagd dit nader te verklaren, kunt u hierop geen antwoord formuleren en kunt u uiteindelijk slechts stellen dat het kleine posten zijn op binnenlandse zaken en 'die bij de veiligheid zitten'. Gevraagd of u nog van andere dingen op de hoogte bent, ontkent u (CGVS p.6). Ook met betrekking tot jullie leven als koppel kunt u niet overtuigen. U gevraagd wat jullie zoal deden, antwoordt u 'in het begin maakten we kennis en anderhalve maand later zag ik in hem hetzelfde als wat ik deed'. Gevraagd dit toe te lichten, antwoordt u 'hij zoekt die zaken zoals ik'. Gezien dit eerder een cryptisch antwoord is, werd u gevraagd wat u hiermee bedoelt en zegt u 'de seks'. U nog twee keer gevraagd naar wat jullie als koppel ondernamen, blijft u slechts verwijzen naar de seksuele aspecten van jullie relatie. Gevraagd wat jullie nog deden, ontwijkt u andermaal een genuanceerd en doorleefd antwoord en geeft u slechts aan dat jullie een periode samenleefden in Asyout en Sharm al-Sheikh, zonder ook maar met een woord te reppen over hoe jullie deze gezamenlijke tijd invulden. In de hoop toch een antwoord te krijgen, werd er andermaal gevraagd wat jullie samen ondernamen en antwoordt u 'hoe moet ik het uitleggen, ik van achter en hij van voor en dan weer' om dan, wanneer u erop gewezen wordt dat u louter weer verwijst naar het seksuele aspect, weer in gemeenplaatsen te antwoorden 'we werkten, we gingen wandelen en we brachten ons geld samen' (CGVS p.6-7). Gevraagd welke projecten jullie hadden voor de toekomst, antwoordt u dat jullie zich wilden verwijderen van jullie families, dat jullie eraan dachten samen te leven maar dat jullie daar niet konden trouwen en kinderen krijgen. Gezien u aangeeft dat dit niet tot de mogelijkheden behoorde werd u dan logischerwijze gevraagd wat jullie wilden doen met jullie leven, en komt u andermaal niet verder dan te herhalen dat jullie samen wilden leven en jullie over jullie toekomst hadden nagedacht, maar geen oplossing hadden gevonden (CGVS p.7).

U gevraagd of u de situatie van de LGBT in Egypte opvolgt, stelt u eerst: 'zijn zoals A.(...), dat is moeilijk'. De vraag herhaald, antwoordt u dat u niet 'in die milieus' komt, wat nogal een rare verwoording is van iemand die beweert gay te zijn om dan uiteindelijk te stellen dat er geen organisaties zijn die de situatie opvolgen en te stellen dat 'er regelmatig worden opgepakt, zoals een keer in Sheikh Zaid'. Gevraagd of u voor de rest nog iets weet toe te voegen, antwoordt u van niet en dat u, als u het zou volgen, u nog meer schrik zou krijgen (CGVS p.7). Het hoeft geen betoog dat uit de door u gegeven antwoorden bezwaarlijk kan worden afgeleid dat u ook maar enige interesse heeft in deze materie. U gevraagd of u de Gay Pride kent, moet u dit ontkennen (CGVS p.8). Gezien u toch al sinds augustus

2015 in Europa verblijft en gezien de enorme mediabelangstelling die aan de de Gay Pride wordt gegeven, is het toch wel opvallend dat u hieromtrent niets weet te vertellen.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw seksuele geaardheid, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u beweerde relatie met A.(...), dat hij door uw oom zou zijn gedood en dus evenmin aan uw verklaring dat u in januari 2016, toen u in Zweden was, van uw kozijn zou hebben vernomen dat u intussen zou zijn veroordeeld, temeer u dan ook nog eens ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken hebt nagelaten dit specifieke element daar ter sprake te brengen. Daar had u het er immers slechts over dat u kans liep veroordeeld te worden. Hier dan ook naar gepeild, stelt u dat er u niet gevraagd werd of u effectief veroordeeld werd (CGVS p.9). Andermaal hoeft het geen betoog dat uw antwoord ieder begin van overtuigingskracht ontbeert, daar het niet meer dan logisch is dat u dit onmiddellijk ter sprake zou brengen en er u daarenboven bij DVZ wel degelijk werd gevraagd of u ooit veroordeeld werd (CGVS Vragenlijst punt 3). Evenmin kan het overtuigen dat u niet eens weet door welke rechtbank u werd veroordeeld, noch weet of u tegen deze veroordeling al dan niet beroep kunt indienen. U wijt uw onwetendheid aan het gegeven dat u niet gestudeerd heeft, doch wanneer u dan gevraagd wordt of u een advocaat hebt gecontacteerd toen u in Zweden was die u meer uitleg hieromtrent kon geven, antwoordt u slechts dat u geen telefoon had. Moest er effectief geloof kunnen worden gehecht aan uw veroordeling dan kan er toch vanuit worden gegaan dat u alles in het werk zou stellen hieromtrent accurate informatie te vergaren, iets wat totaal niet uit uw verklaringen kan worden afgeleid, integendeel. Daarenboven, alhoewel u dan blijkbaar wist dat u veroordeeld werd toen u in Zweden was, zette u uw asielaanvraag er stop, ook dit wekt verbazing. U hier dan ook naar gevraagd, antwoordt u dat het er koud is, er weinig contact was met de mensen en de taal moeilijk is (CGVS p.2, 9). Uw ontzettend lakse houding ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees en nood aan bescherming.

Uit het geheel van bovenstaande observaties blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde geaardheid. De vaststelling dat u een aantal organisaties kan benoemen zoals 'Boysproject' en 'Shouf Shouf' en stelt dat u door hen, toen u genitale problemen had, naar een dokter werd doorverwezen, en u ter staving hiervan een attest neerlegt, doet hieraan geen afbreuk, daar dit op zich niets zegt over uw oprechtheid (CGVS p.8). Ook het schrijven opgesteld door Boysproject waarin wordt gesteld dat u geregeld langskomt vermag gezien het geheel van bovenstaande appreciaties hier geen ander licht op te werpen, net zomin als het schrijven van een vrijwilliger in het 'Roze Huis' die stelt dat u regelmatig activiteiten van Shouf Shouf bijwoont. Het schrijven van een Marokkaanse gay en een Belgische man die stellen seks met u te hebben gehad doet hieraan evenmin afbreuk gezien deze schrijven ter uwen behoeven werden opgemaakt en, mocht u al seks met deze personen hebben gehad, dit nog altijd niets zegt over de oprechtheid van uw gedragingen en beweerde geaardheid.

Vervolgens dient uw probleem in verband met uw **legerdienst** te worden besproken. Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van dienstweigering slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Als redenen voor uw weigering de dienstplicht te vervullen stelde u in 2005 voor het eerst een bericht te hebben ontvangen dat u uw legerdienst diende te doen. U stelt uw legerdienst deels niet te willen vervullen omdat men via onderzoek of analyses wel eens te weten zou kunnen komen dat u gay bent (CGVS p.4). Dient opgemerkt dat deze door u aangereikte reden om uw legerdienst niet te willen aanvaarden niet valabel is daar aan uw geaardheid geen geloof kan worden gehecht, zoals in bovenstaande paragrafen uitvoerig werd uiteengezet. U gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u deze dienst niet wil doen, antwoordt u 'ik houd niet van het leger omdat ik niet van wapens houd'. Gevraagd om in detail te vertellen waarom u uw dienst niet wil vervullen, stelt u 'ik weet wat mijn vader mij vertelde en ook andere personen, ik kan niets vertellen wat ik niet gezien of gehoord heb, de wapens ik weet niet hoe die te gebruiken. Naar wat ik hoorde, de oefeningen zijn heel moeilijk (...), ze kunnen me naar de oorlog sturen of naar een ander land en ik kan gedood worden' (CGVS p.4). Het hoeft geen betoog dat ook deze door u aangevoerde redenen bezwaarlijk in aanmerking kunnen worden genomen, temeer uw vrees wel eens naar de oorlog te kunnen worden gestuurd louter hypothetisch is en op geen enkel concreet element is gestoeld. Daarenboven is ook uw houding niet in overeenstemming te brengen met die van iemand die omwille van gegronde redenen zijn dienst niet wil doen. U geeft zelf aan in 2005 een eerste keer te zijn opgeroepen, na uw 20ste, in 2009. Er zou iemand van de Amn (Veiligheid) zijn gekomen om uw familie te melden dat u uw dienst diende aan te vatten. Toch was dit blijkbaar voor u geen reden om het land te verlaten, integendeel, dit deed u pas in

2015, zes jaar (!) later. U gevraagd of u na 2009 nog iemand (van de autoriteiten) hebt gezien, ontkent u maar stelt u wel dat om het even welke agent die u controleert op uw identiteitskaart, die u trouwens niet neerlegt, ziet dat u uw dienst niet hebt gedaan. U gevraagd of u in al die jaren naar aanleiding hiervan dan geen problemen hebt gekend, stelt u dat dit niet het geval was omdat u de politie vermeed (CGVS p.4). Mocht u effectief dusdanig zwaar tillen aan het gegeven dat u uw dienst niet wilde doen, kan er toch vanuit gegaan worden dat u al veel vroeger het land zou hebben verlaten, of zich op zijn minst meer discreet zou hebben opgesteld, een gegeven dat ook niet blijkt daar uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u in de loop der jaren onder andere bent gaan werken in Cairo en Sharm al-Sheikh (CGVS p.2).

Het CGVS merkt hierover bovendien op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd dat de Egyptische autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u uw dienst weigerde of dat er u bij terugkeer op de luchthaven vragen zullen worden gesteld (CGVS p.11). Hoe dan ook, strafvervolgning omwille van desertie maakt in sé geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dienstweigeraars in Egypte bestraft kunnen worden met een gevangenisstraf van één tot twee jaar (zie EASO COI query Egypte dd. 09/10/2015), wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Uit bovenstaande observaties blijkt, en zoals reeds werd aangestipt, dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw geboorteakte neer. Uw identiteit staat hier op zich niet ter discussie. De stukken die u neerlegt ter staving van uw geaardheid werden reeds in een bovenstaande paragraaf besproken en vermogen geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus - Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfvalen uit op checkpoints,

militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al-Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beroept op stereotype ideeën met betrekking tot homoseksuelen. Hij verwijst in dit verband naar het arrest A, B, C tegen de Nederlandse Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie gevelde door het Hof van Justitie op 2 december 2014, waarin wordt gesteld dat de beoordeling van asielaanvragen enkel en alleen gebaseerd op stereotype concepten van homoseksuele mannen onmogelijk een beoordeling kan inhouden rekening houdend met de individuele eigenschappen van de asielzoeker, en dat het niet beantwoorden aan stereotypes niet voldoet als motivering om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid. Verzoeker wijst erop dat deze rechtspraak van het Hof van Justitie werd omgezet in de Belgische wetgeving, met name in artikel 4, paragraaf 1 en artikel 27 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en besluit "Gezien de letterlijke omzetting van de kwalificatierichtlijn en van de procedurerichtlijn in deze bepalingen, wordt de interpretatie van het Hof inzake deze richtlijnen geacht evenzeer van toepassing te zijn op dit Koninklijk besluit."

Verzoeker vervolgt dat hij wel degelijk een coherente, overtuigende en gedetailleerde uiteenzetting heeft gegeven over de ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid en van zijn seksuele beleving. Hij werpt op dat de vragen wat het voor hem betekende dat hij zich enkel tot mannen aangetrokken voelde en wanneer hij dan nét beseftte dat hij gay was de problematische wijze van vraagstelling die werd

gehanteerd aantonen. Hij verduidelijkt dat het problematisch aspect zich bevindt in de complexiteit van de vragen. Het Commissariaat-generaal lijkt enkel oog te hebben voor het psychologische aspect van zijn seksuele beleving, en het benadrukken van de emotionele ervaring van zijn geaardheid is allesbehalve een gepaste wijze van ondervraging, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat vele Belgische LGBT niet voldoende zouden kunnen antwoorden op dergelijke vragen en dat uit de wijze van bevraging blijkt dat het Commissariaat-generaal onvoldoende rekening houdt met het feit dat hij afkomstig is uit Egypte, een land waar homoseksualiteit anno 2017 nog steeds behoort tot één van de grootste taboes in de samenleving. Verzoeker meent dat het feit dat hij zijn homoseksuele geaardheid eerder beleeft op een fysieke manier geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Immers, het gegeven dat hij zijn oriëntatie eerder op een lichamelijke manier omschrijft, in termen van seksuele aantrekking tot het mannenlichaam en het zich niet aangetrokken voelen tot vrouwen betekent op geen enkele manier dat zijn relaas volledig stereotiep en inconsistent zou zijn. Hij herhaalt te dezen nogmaals dat Egypte een land is waar niet vrijuit over homoseksualiteit kan gesproken worden, zoals blijkt uit de stukken 4 en 5 toegevoegd aan het verzoekschrift. Zijn relaas wordt aldus gestaafd aan de hand van feiten, in plaats van emotionele uitingen.

Wat betreft zijn 'relatie' met A. laat verzoeker gelden als volgt: *"In de bestreden beslissing stelt verweerster zich ten onrechte vragen bij de 'relatie' die verzoeker heeft gehad met A.(...). Verweerster komt in de bestreden beslissing tot deze conclusie nu verzoeker geen persoonlijke zaken over A.(...) kon vertellen.*

Dit is echter geheel normaal. Voor verzoeker was de band die hij met A.(...) had, immers geen echte 'relatie' maar een open relatie.

(...)

Uit de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd bij verweerster kan er geenszins afgeleid worden dat er sprake zou kunnen zijn een relatie, zoals we hier in België kennen

(...)

Met haar argumenten gaat verweerster bijgevolg kort door de bocht."

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn relatie met A.M.Z., stellende *"Verweerster stelt in haar bestreden beslissing vragen bij de relatie die verzoeker met A.(...) M.(...) Z.(...) heeft gehad.*

Verzoeker wenst er echter op te wijzen dat verweerster hierbij op een wel erg subjectieve manier de waarachtigheid van de relatie in twijfel trekt.

De versie zoals verzoeker deze heeft geschetst is bijzonder geloofwaardig binnen een samenleving waar een enorm taboe heerst over homoseksualiteit.

Tijdens het verhoor heeft verzoeker aangehaald wat zowel voor hem als voor A.(...) het belangrijkste van de relatie was, nl. het seksuele aspect. Op die manier groeide tussen hen begrip en verstandhouding, die niet verder geëxpliciteerd moest worden. Het hoeft trouwens geen betoog dat dit in het kader van homoseksuele relaties anders ligt dan bij hetero – relaties.

Uiteraard hadden verzoeker en A.(...) ook hun gezamenlijke toekomstdromen en werd daar samen over gesproken.

(...)

Verweerster gaat er in de bestreden beslissing ook aan voorbij dat verzoeker en zijn vriend slechts in het geniep konden afspreken en ze gedurende hun samenzijn nooit hun relatie vrijuit hebben kunnen beleven."

Waar hem in de bestreden beslissing voorts wordt verweten onvoldoende kennis te hebben over de situatie van LGBT in Egypte, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er opnieuw aan voorbij gaat dat hij opgroeide in een milieu waar homoseksuele relaties niet aanvaard worden. Verzoeker woonde bovendien niet in de hoofdstad, waardoor de toegankelijkheid naar dergelijke organisaties beperkt werd. Hij had naar eigen zeggen wel degelijk interesse over zijn situatie binnen het land van herkomst, maar omwille van zijn angst durfde verzoeker zich hierover niet te informeren. Eenmaal gevlucht naar veiligere oorden, heeft verzoeker wel het nodige gedaan zich te informeren en aan te sluiten bij organisaties die opkomen voor de rechten van de LGBT. De bewijzen hiervan bevinden zich in het administratief dossier. Argumenteren dat hij zich niets zou aantrekken van de rechten van de LGBT is volgens verzoeker dan ook een brug te ver, waarbij geen rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende *" Dood Ali – veroordeling in Egypte*

Verder hecht verweerster in de bestreden beslissing geen geloof aan de geloofwaardigheid aan het feit dat A.(...) door de oom van verzoeker werd vermoord en dat verzoeker in Egypte werd veroordeeld.

Aangaande de relatie met A.(...) kan verwezen worden naar hetgeen hierboven werd uiteengezet. Verder baseert verweerster zijn argument hoofdzakelijk op het feit dat verzoeker niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard effectief te zijn veroordeeld.

Net zoals zijn verhoor bij verweerster heeft verzoeker geantwoord niet te weten voor hoe lang hij werd veroordeeld. Bovendien werd er aan verzoeker niets specifiek gevraagd

(...)

In deze context dient eveneens te worden opgemerkt dat de verhoren bij DVZ in sneltempo afgerond worden. Verzoeker werd, in lijn met de manier waarop deze "eerste interviews" in de regel worden afgenomen, veelvuldig opgeroepen om zeer bondig te vertellen, het kort te houden, enkel de essentie van zijn vluchtrelaas te vertellen... Verzoeker kreeg hier immers de mededeling dat: "hij tijdens het tweede verhoor de kans zou krijgen alles te vertellen."

Aangezien de aanwezigheid van een advocaat op dit interview bij DVZ verboden wordt en er ook geen enkel videoverslag of letterlijke neerslag voorhanden is, is het onmogelijk voor verweerster om zich een correct beeld te vormen over de grondigheid en correctheid van dit eerste interview. In geen geval volstaat het beeld dat verweerster zich kan vormen op basis van de vragenlijst om aanleiding te kunnen geven tot het vaststellen van een ondermijnende geloofwaardigheid in hoofde van verzoeker.

- Niet vervullen van de legerdienst

Tenslotte haalt verweerster in de bestreden beslissing aan dat in hoofde van verzoeker, omwille van het niet vervullen van de legerdienst, geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld.

Verzoeker benadrukt op dit punt zijn verklaringen. Omwille van zijn seksuele geaardheid had verzoeker angst zijn legerdienst te vervullen. Ook wou verzoeker ten stelligste vermijden te moeten gaan vechten in een oorlog

(...)

De vrees van verzoeker is terecht."

Verzoeker besluit dat hij omwille van zijn homoseksuele geaardheid behoort tot een risicogroep in de Egyptische samenleving. Homoseksualiteit is immers onacceptabel in Egypte. Leven in Egypte is dan ook niet langer mogelijk waardoor vluchten de enige optie is, aldus nog verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat de Egyptische autoriteiten niet bij machte zijn hun burgers te beschermen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, betoogt verzoeker dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden gegund.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, benadrukt verzoeker dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit, noch aan zijn afkomst uit Egypte. Hij betwist het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar en citeert uit verschillende objectieve bronnen, gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 6 tot en met 14), waaruit volgens hem blijkt dat Egypte geen veilig land is, dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie, dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Egypte op heden nog steeds niet stabiel is en dat op geen enkele plaats in Egypte de veiligheid van de gewone burger kan gegarandeerd worden. Verzoeker meent dat hem dan ook de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

2.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: arrest A, B en C t. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie van het Hof van Justitie van 2 december 2014, het artikel "Egypt Homosexuality Debate: Luxury or Breaking a Taboo?" van 10 augustus 2015, het artikel "Egypt targets LGBT community with new crackdown" van The New Arab van 26 april 2016, "Briefing Notes" van Group 22 – Information Centre Asylum and Migration van 25 januari 2016, het artikel "Egypt: Cairo bomb blast kills nine during police raid" van BBC News van 22 januari 2016, een document van Armed conflict Location & Event Data Project van januari 2016, het document "Egypt, third quarter 2015: update on incidents according to the Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED)" van ACCORD van 4 februari 2016, het artikel "Egypt overturns death sentences for 149 Muslim Brotherhood

supporters" van BBC News van 3 februari 2016, het document *"The Islamic State's Targeting Strategy in Egypt"* van Jamestown Foundation van 4 februari 2016, het reisadvies *"Foreign travel advice Egypt: terrorism"* van het Verenigd Koninkrijk van 25 augustus 2017, het *"Landenrapport Egypte 2017"* van Atradius van 3 augustus 2017 en het rapport *"Egypt 2017 Crime & Safety Report: Alexandria"* van OSAC van 25 april 2017.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij op de vragen sinds wanneer hij beseftte dat hij gay is, hoe hij zich dit realiseerde, wat het met hem deed toen hij beseftte dat hij gay was en wat het voor hem betekent om gay te zijn niet verder komt dan te vervallen in gemeenplaatsen en te verwijzen naar het seksueel karakter van zijn 'gay zijn' en nergens uit zijn antwoorden kan worden afgeleid dat hij zich op 'gevoelsmatig vlak' echte bedenkingen maakte of een evolutie heeft doorgemaakt, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) hij weinig tot geen persoonlijke zaken kan vertellen over A., de jongen met wie hij beweert een relatie van vijf maanden te hebben gehad, wat zijn geloofwaardigheid andermaal ondermijnt, (iii) het onbegrijpelijk is dat hij ook amper iets kan vertellen over A.M.Z., de persoon met wie hij van begin 2014 tot september 2015 een relatie heeft gehad, hij gevraagd naar wat zij als koppel ondernamen slechts blijft verwijzen naar de seksuele aspecten van hun relatie en hij geen duidelijk beeld kan schetsen over hun toekomstplannen, (iv) uit zijn verklaringen niet kan worden afgeleid dat hij ook maar enige interesse heeft in de situatie van de LGBT in Egypte en het daarnaast opvallend is dat hij de Gay Pride niet kent, (v) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn seksuele geaardheid, evenmin geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde relatie met A., aan zijn bewering dat A. door zijn oom zou zijn gedood en dus evenmin aan zijn verklaring dat hij in januari 2016, toen hij in Zweden was, van zijn kozijn zou hebben vernomen dat hij intussen zou zijn veroordeeld, temeer hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten dit specifieke element ter sprake te brengen en slechts vermeldde dat hij kans liep veroordeeld te worden, hij niet eens weet door welke rechtbank hij werd veroordeeld, noch of hij tegen deze veroordeling al dan niet beroep kan indienen en zijn houding – alhoewel hij wist dat hij veroordeeld werd toen hij in Zweden was, zette hij er zijn asielaanvraag stop – op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees en nood aan bescherming ondermijnt, (vi) de vaststelling dat hij een aantal organisaties kan benoemen zoals 'Boysproject' en 'Shouf Shouf' en dat hij blijkens zijn verklaringen door hen, toen hij genitale problemen had, naar een dokter werd verwezen, ter staving waarvan hij een attest neerlegt, geen afbreuk doet aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde geaardheid daar dit op zich niets zegt over zijn oprechtheid en ook het schrijven opgesteld door Boysproject waarin wordt gesteld dat hij geregeld langskomt, het schrijven van een vrijwilliger van het 'Roze Huis' die stelt dat hij regelmatig activiteiten van Shouf Shouf bijwoont en het schrijven van een Marokkaanse gay en een Belgische man die stellen seks met hem te hebben gehad geen afbreuk doen aan voornoemd besluit daar deze stukken ter zijnen behoefte werden opgemaakt en, mocht hij al seks met genoemde personen hebben gehad, dit nog altijd niets zegt over de oprechtheid van zijn gedragingen en beweerde geaardheid, (vii) internationale bescherming omwille van dienstweigering slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie of onoverkomelijke gewetensbezwaren doch hij geen overtuigende elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat hij omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming, zoals wordt toegelicht, zijn houding – hij geeft aan een eerste keer te zijn opgeroepen in 2009 doch verliet het land pas in 2015 – niet in overeenstemming te brengen is met die van iemand die omwille van een gegronde reden zijn dienst niet wil doen, hij bovendien geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd dat de Egyptische autoriteiten hem daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat hij zijn dienst weigerde of dat er hem bij terugkeer op de luchthaven vragen zullen worden gesteld en strafvervolgning omwille van desertie hoe dan ook in principe niet kan worden aanzien als vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming, er minstens sprake moet zijn van een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dienstweigeraars in Egypte bestraft kunnen worden met een gevangenisstraf van één tot twee jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing, (viii) hij voorts nog zijn geboorteakte neerlegt doch zijn identiteit niet ter discussie staat en (ix) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.6. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Zoals blijkt uit wat volgt, slaagt verzoeker er echter geenszins in zijn vrees te objectiveren.

2.7. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, §1 van de richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.8.1. Gelet op het geheel van verzoekers vage, onduidelijke, oppervlakkige, ontwijkende, ongenueanceerde, stereotiepe en weinig doorleefde verklaringen, waaruit nergens enige diepgang, persoonlijke betrokkenheid of affiniteit met de door hem beweerde geaardheid blijkt, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan de problemen die hij hierdoor in Egypte zou hebben gekend. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.8.1.1. Zo kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing beroept op stereotype ideeën met betrekking tot homoseksuelen en dat hij wel degelijk een coherente, overtuigende en gedetailleerde uiteenzetting heeft gegeven over de ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid en van zijn seksuele beleving.

De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt evenwel overduidelijk dat verzoekers verklaringen omtrent de

bewustwording en de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid geenszins getuigen van doorleefde ervaringen en persoonlijke betrokkenheid en dienvolgens elke geloofwaardigheid missen.

De Raad benadrukt te dezen dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij kan vertellen hoe hij zijn ontlukende homoseksualiteit beleefde. Mede gelet op de zeer jonge leeftijd waarop verzoeker naar eigen zeggen beseftte dat hij gay was, rond zijn zevende of achtste levensjaar (administratief dossier, stuk 5, p. 4-5), moet dit immers een enorme impact op hem gehad hebben. Dit klemte des te meer daar hij is opgegroeid in een moslimgemeenschap en hij zelf ook in het verzoekschrift aangeeft dat homoseksualiteit nog steeds een van de grootste taboes is in de Egyptische samenleving. Van verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij bij machte is het proces waar hij door gegaan is op een doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven, los van het puur lichamelijke aspect, *quod non*. Immers, de bewustwording van een homoseksuele geaardheid gaat, zelfs in samenlevingen die tolerant zijn ten opzichte van homoseksualiteit, in het algemeen gepaard met gevoelens van twijfel, onzekerheid en angst, gevoelens waarvan verzoeker doorheen zijn verklaringen allerminst blijkt geeft. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel mag worden verwacht dat hij overtuigend is wat betreft zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing: *“U gevraagd sinds wanneer u beseftte dat u gay bent, geeft u aan dat dit rond uw zevende of achtste levensjaar was. Gevraagd hoe u zich dit realiseerde, antwoordde u ‘sinds ik jong was, ik ging om met jongens’. Gezien dit nu niet bepaald een verhelderend antwoord was, werd u de vraag herhaald en stelde u ‘ik hield ervan’. Gevraagd dit te verduidelijken ontwijkt u een antwoord: ‘toen ik zeven of acht jaar was wist ik het’. Nog altijd geeft u geen antwoord op de vraag hoe u beseftte dat u gay was en weerom werd u de vraag gesteld en komt u niet verder dan te zeggen: ‘toen ik bij jongeren was, ik frequenteerde hen, zelfs als er een was die me aanraakte, ik hield ervan, dat is het begin’ (CGVS p.4). Gezien deze verklaringen zeer oppervlakkig en nietszeggend zijn, werd u dan gevraagd of u ooit een relatie met een meisje hebt gehad. U stelt dat dit niet het geval was. Gevraagd hoe u beseftte dat meisjes niets voor u zijn maar dat u valt op jongens, ontwijkt u andermaal een antwoord door te stellen: ‘sinds mijn kindertijd’. Gevraagd hoe u dit beseftte herhaalt u slechts dat dit een gevoel is sinds uw kindertijd. Gevraagd om uw antwoord toe te lichten, antwoordt u dat dit moeilijk is en dat dit de eerste keer is dat u hierover spreekt. Gezien het CGVS kan meegaan in het gegeven dat het uitdrukken van dergelijke gevoelens niet gemakkelijk is, werd u nogmaals de kans geboden dit toe te lichten, maar andermaal kunt u slechts herhalen dit te hebben gevoeld sinds u acht jaar was en voegt u toe: ‘als ik met een jongen van mijn leeftijd was, dan grapte ik met hem, ik nam hem in mijn armen en ik sliep bij hem, ik ging naar hem en hij kwam bij mij, in Asyout zijn de jongens warme mensen’. Erop gewezen dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat u op uw achtste al seksuele betrekkingen had en u dus nog altijd geen antwoord had geformuleerd, komt u niet verder dan ‘ik voelde dat er iets niet normaal was, ik begon ver weg te gaan en me te onderhouden met jongeren, ongeveer vier à vijf jaar zo’ (CGVS p.5). Deze door u aangereikte antwoorden kunnen totaal niet overtuigen daar u niet verder komt dan het laten vallen van gemeenplaatsen die quasi ieder begin van persoonlijke betrokkenheid ontberen, dit ondanks het gegeven dat u verschillende keren de kans geboden werd hierover te spreken.*

Gevraagd wat het met u deed toen u beseftte dat u gay was, antwoordde u: ‘normaal, ik had wel schrik, ik had kennis gemaakt met een jongere en ik dacht dat hij mijn intenties begrepen had, maar dit was niet het geval en hij heeft me problemen bezorgd’. Ook dit door u gegeven antwoord is totaal niet toereikend en dus u erop gewezen dat het feit dat u gay bent impliceert dat u niet met een meisje kunt trouwen en geen gezin kunt stichten en dan andermaal gevraagd wat deze bewustwording voor u betekende, ontwijkt u wederom een antwoord: ‘dat was op een leeftijd van elf jaar en zoals om het even wie zijn plezier zoekt, ik houd van plezier op die manier’. Dan maar gevraagd wat het met u deed toen u op uw achttiende of twintigste beseftte dat u niet ging huwen en kinderen krijgen, kunt u evenmin een accuraat antwoord formuleren en herhaalt u slechts: ‘ik wist dat ik niet kon huwen met een meisje en mijn beslissing was genomen, als mijn problemen met de politie (vanwege de legerdienst) beëindigd waren, dan ging ik ver van mijn familie wonen en niemand zou het weten’ (CGVS p.6). Andermaal kan het CGVS niet anders dan concluderen dat uw antwoorden persoonlijkheid en doorleefdheid ontberen, een vaststelling die uw geloofwaardigheid ondermijnt daar het toch niet meer dan logisch is dat u zich hier in de loop der jaren rekenschap van moet hebben gegeven en u zich hierover toch bedenkingen moet hebben gemaakt, te meer u bent opgegroeid in een moslimgemeenschap waarin de door u beweerde geaardheid een groot taboe is.

Gevraagd wat het voor u betekent om gay te zijn, antwoordt u dat dit betekent geen man te zijn. Gevraagd uw antwoord toe te lichten, stelt u nogal cru en ongenuanceerd: ‘dat is iemand die seks heeft van achteren en daarvan houdt’. Gevraagd of dit het is, antwoordt u ‘ja, dat is het’ (CGVS p.6). Ook wanneer u gevraagd wordt hoe het voor u voelde dat u niet open kon zijn ten overstaan van uw vrienden, ontwijkt u een antwoord door te stellen dat u niet vrij was. Gezien dit geen antwoord is op de u

gestelde vraag, werd er nogmaals gepeild naar uw gevoelens hierbij, en andermaal komt er geen antwoord. U stelt 'het essentiële was dat ik kon samenleven met iemand, de rest interesseerde me niet' (CGVS p.7). Het hoeft totaal geen betoog dat uw antwoord dusdanig stereotiep is en andermaal iedere vorm van persoonlijke betrokkenheid ontbeert, dat dit op fundamentele wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw beweerde homoseksualiteit.

Uit bovenstaande door u gegeven antwoorden blijkt dat u telkenmale wanneer u uw antwoorden formuleert niet verder komt dan te vervallen in gemeenplaatsen en te verwijzen naar het seksueel karakter van uw 'gay zijn', maar nergens kan er uit worden afgeleid dat u zich op 'gevoelsmatig vlak' echte bedenkingen of een evolutie heeft doorgemaakt."

De oppervlakkige manier waarop verzoeker de bewustwording en de beleving van zijn homoseksualiteit voorstelt doet naar het oordeel van de Raad volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid. De argumentatie in het verzoekschrift, waarmee verzoeker in wezen niet verder komt dan het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan deze appreciatie niet ombuigen. Waar verzoeker voorts wijst op de problematische wijze van vraagstelling die werd gehanteerd en op de complexiteit van de hem gestelde vragen, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zo is het de Raad niet duidelijk waar de complexiteit besloten ligt in vragen als "Sinds wanneer hebt u beseft dat u gay bent?", "En hoe hebt u zich dat gerealiseerd?", "Maar hoe hebt u zich gerealiseerd dat u zich aangetrokken voelde tot jongens", "Hoe u zich dan gerealiseerd dat meisjes niets voor u zijn, jongens wel?", "Kunt u me dat gevoel uitleggen?", "Wat deed dat met u toen u zich realiseerde dat u gay was?", "Maar u ging niet trouwen met een meisje en geen gezin stichten, dus wat deed dat met u toen u zich dat realiseerde?", "Wat betekent het voor u gay te zijn?", "En het feit dat u niet eerlijk kon zijn tegen uw vrienden, hoe voelde dat voor u?", vragen welke duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn en waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat verzoeker hierop een persoonlijk en doorleefd antwoord kan formuleren. Dat hij, zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, niet bij machte blijkt te zijn om toe te lichten wat de bewustwording van zijn beweerde homoseksuele geaardheid voor hem persoonlijk betekende, laat dan ook niet toe verder nog enig geloof te hechten aan zijn beweringen in dit verband.

2.8.1.2. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet als volgt: "Ook de manier waarop u over uw relaties spreekt kan niet overtuigen. Zo stelt u gedurende een vijftal maanden een relatie met A.(...) te hebben gehad, een jongen die u in Sharm al-Sheikh had leren kennen. U gevraagd naar diens achternaam, antwoordt u dat hij van Cairo is. De vraag herhaald geeft u aan dit niet te weten en voegt u toe dat zijn bijnaam A.(...) A.(...) is. Gevraagd naar diens geboortedatum stelt u dit niet te weten, maar dat hij zeventien jaar was en voegt u toe zelfs de voornaam van diens vader niet te kennen. Dan maar de vraag gesteld wat u kunt vertellen over hem, ontwijkt u een antwoord en begint u over de problemen naar aanleiding van de dood van A.(...) (zie infra). U teruggebracht tot de oorspronkelijke vraag, kunt u vertellen dat hij bij zijn zus en broer woonde, dat zijn moeder is overleden, zijn vader nog leeft en hij het geld verdient. Meer bijzonderheden gevraagd stelt u dat hij niet radicaal was, maar kalm. Gevraagd of u nog andere, meer persoonlijke zaken, over hem weet te vertellen, antwoordt u 'neen, niets'. Gevraagd door wat u werd aangetrokken in deze persoon, komt u niet verder dan 'alles' (CGVS p.5-6). Het hoeft geen verder betoog dat deze door u aangereikte antwoorden weinig zeggend zijn voor een relatie van vijf maanden en dat u niet bij machte bent meer persoonlijke dingen te vertellen over uw geliefde ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid." Verzoeker geeft in het verzoekschrift geen valabele uitleg die zijn gebrekkige verklaringen kan vergoelijken. Hij stelt slechts dat voor hem de band die hij met A. had geen echte 'relatie' maar een open relatie was. Het is de Raad echter volstrekt onduidelijk waarom dit tot logisch gevolg zou hebben dat verzoeker weinig tot geen persoonlijke zaken kan vertellen over de jongen met wie hij beweert een relatie van vijf maanden te hebben gehad en dat hij zelfs niet kan verduidelijken wat hem precies aantrok in deze persoon. Verzoekers allesbehalve overtuigende verklaringen over zijn relatie met A. doen dan ook verder afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

2.8.1.3. Ook wat betreft A.M.Z., met wie hij vanaf begin april 2014 tot september 2015 een relatie zou hebben gehad, slaagt verzoeker er niet in te overtuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gevolgd waar dienaangaande in de bestreden beslissing wordt overwogen "(...) U gevraagd wat u aantrok in A.(...), antwoordt u zijn persoonlijkheid en zijn kalmte. U gevraagd dit uit te leggen, antwoordde u dat hij net zoals u gay was. Gezien dit bezwaarlijk een genuanceerd antwoord is, werd u gevraagd dit iets meer toe te lichten, en komt u er niet toe uw antwoord te nuanceren. U blijft steken in 'dezelfde gevoelens, dezelfde problemen, we trokken de aandacht van elkaar op gevaren' (CGVS p.3, 6). Het CGVS vindt het onbegrijpelijk dat u met betrekking tot de persoon

met wie u gedurende twee jaar een relatie hebt gehad, niets meer kunt vertellen. U gevraagd naar zijn geboortedatum, moet u hierop het antwoord schuldig blijven. U gevraagd uit wat voor een familie hij komt, antwoordt u uit een 'grote' familie, 'het zijn mensen die posten hebben, zelfs bij de autoriteiten'. U gevraagd dit toe te lichten antwoordt u dat er zijn die op het Ministerie van Binnenlandse Zaken werken. Gevraagd dit nader te verklaren, kunt u hierop geen antwoord formuleren en kunt u uiteindelijk slechts stellen dat het kleine posten zijn op binnenlandse zaken en 'die bij de veiligheid zitten'. Gevraagd of u nog van andere dingen op de hoogte bent, ontkent u (CGVS p.6). Ook met betrekking tot jullie leven als koppel kunt u niet overtuigen. U gevraagd wat jullie zoal deden, antwoordt u 'in het begin maakten we kennis en anderhalve maand later zag ik in hem hetzelfde als wat ik deed'. Gevraagd dit toe te lichten, antwoordt u 'hij zoekt die zaken zoals ik'. Gezien dit eerder een cryptisch antwoord is, werd u gevraagd wat u hiermee bedoelt en zegt u 'de seks'. U nog twee keer gevraagd naar wat jullie als koppel ondernamen, blijft u slechts verwijzen naar de seksuele aspecten van jullie relatie. Gevraagd wat jullie nog deden, ontwijkt u andermaal een genuanceerd en doorleefd antwoord en geeft u slechts aan dat jullie een periode samenleefden in Asyout en Sharm al-Sheikh, zonder ook maar met een woord te reppen over hoe jullie deze gezamenlijke tijd invulden. In de hoop toch een antwoord te krijgen, werd er andermaal gevraagd wat jullie samen ondernamen en antwoordt u 'hoe moet ik het uitleggen, ik van achter en hij van voor en dan weer' om dan, wanneer u erop gewezen wordt dat u louter weer verwijst naar het seksuele aspect, weer in gemeenplaatsen te antwoorden 'we werkten, we gingen wandelen en we brachten ons geld samen' (CGVS p.6-7). Gevraagd welke projecten jullie hadden voor de toekomst, antwoordt u dat jullie zich wilden verwijderen van jullie families, dat jullie eraan dachten samen te leven maar dat jullie daar niet konden trouwen en kinderen krijgen. Gezien u aangeeft dat dit niet tot de mogelijkheden behoorde werd u dan logischerwijze gevraagd wat jullie wilden doen met jullie leven, en komt u andermaal niet verder dan te herhalen dat jullie samen wilden leven en jullie over jullie toekomst hadden nagedacht, maar geen oplossing hadden gevonden (CGVS p.7)." De argumentatie in het verzoekschrift "De versie zoals verzoeker deze heeft geschetst is bijzonder geloofwaardig binnen een samenleving waar een enorm taboe heerst over homoseksualiteit.

Tijdens het verhoor heeft verzoeker aangehaald wat zowel voor hem als voor A.(...) het belangrijkste van de relatie was, nl. het seksuele aspect. Op die manier groeide tussen hen begrip en verstandhouding, die niet verder geëxpliciteerd moest worden. Het hoeft trouwens geen betoog dat dit in het kader van homoseksuele relaties anders ligt dan bij hetero – relaties.

Uiteraard hadden verzoeker en A.(...) ook hun gezamenlijke toekomstdromen en werd daar samen over gesproken.

(...)

Verweerster gaat er in de bestreden beslissing ook aan voorbij dat verzoeker en zijn vriend slechts in het geniet konden afspreken en ze gedurende hun samenzijn nooit hun relatie vrijuit hebben kunnen beleven.", waarmee verzoeker blijft steken in het louter herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan bezwaarlijk volstaan om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Dat verzoeker en A.M.Z. slechts stiekem konden afspreken en zij hun relatie nooit vrijuit hebben kunnen beleven, strookt overigens geenszins met zijn verklaringen tijdens het gehoor, waaruit blijkt dat zij twee jaar lang op verschillende plaatsen in Egypte samen werkten en woonden (administratief dossier, stuk 5, p. 3 en p. 7-8). Het is de Raad bovendien niet duidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze de beleving van een homoseksuele relatie zou verschillen van een heteroseksuele relatie.

De commissaris-generaal voegt hier nog pertinent aan toe: "Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw seksuele geaardheid, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door u beweerde relatie met A.(...), dat hij door uw oom zou zijn gedood en dus evenmin aan uw verklaring dat u in januari 2016, toen u in Zweden was, van uw kozijn zou hebben vernomen dat u intussen zou zijn veroordeeld, temeer u dan ook nog eens ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken hebt nagelaten dit specifieke element daar ter sprake te brengen. Daar had u het er immers slechts over dat u kans liep veroordeeld te worden. Hier dan ook naar gepeild, stelt u dat er u niet gevraagd werd of u effectief veroordeeld werd (CGVS p.9). Andermaal hoeft het geen betoog dat uw antwoord ieder begin van overtuigingskracht ontbeert, daar het niet meer dan logisch is dat u dit onmiddellijk ter sprake zou brengen en er u daarenboven bij DVZ wel degelijk werd gevraagd of u ooit veroordeeld werd (CGVS Vragenlijst punt 3). Evenmin kan het overtuigen dat u niet eens weet door welke rechtbank u werd veroordeeld, noch weet of u tegen deze veroordeling al dan niet beroep kunt indienen. U wijt uw onwetendheid aan het gegeven dat u niet gestudeerd heeft, doch wanneer u dan gevraagd wordt of u een advocaat hebt gecontacteerd toen u in Zweden was die u meer uitleg hieromtrent kon geven, antwoordt u slechts dat u geen telefoon had. Moest er effectief geloof kunnen worden gehecht aan uw veroordeling dan kan er toch vanuit worden gegaan dat u alles in het werk zou stellen hieromtrent accurate informatie te vergaren, iets

wat totaal niet uit uw verklaringen kan worden afgeleid, integendeel. Daarenboven, alhoewel u dan blijkbaar wist dat u veroordeeld werd toen u in Zweden was, zette u uw asielaanvraag er stop, ook dit wekt verbazing. U hier dan ook naar gevraagd, antwoordt u dat het er koud is, er weinig contact was met de mensen en de taal moeilijk is (CGVS p.2, 9). Uw ontzettend lakse houding ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees en nood aan bescherming.”

Verzoeker tracht het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van zijn veroordeling te vergoelijken, stellende dat hem hierover niets werd gevraagd. Hij kan in zijn verweer echter bezwaarlijk ernstig worden genomen. Uit de lezing van de het administratief dossier blijkt immers ontegensprekelijk dat aan verzoeker wel degelijk uitdrukkelijk werd gevraagd of hij ooit werd veroordeeld, waarop hij enkel opperde dat kans bestond dat hij zou veroordeeld worden: *“Bent u door een rechtbank veroordeeld geweest? Of is er tegen u een proces voor de rechtbank gestart? Wanneer? Welke rechtbank? Tot welke straf werd u eventueel veroordeeld? Ik ben gevlucht Loopt er een proces tegen u? Ik had problemen met mijn familie, iedereen zoekt me Weet u wat een rechtbank is? Ja Kan u me dan antwoorden op de gestelde vragen? Mijn familie legde een klacht neer bij de politie van Asyout. Ik kan veroordeeld worden tot 3 jaar.”* (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vraag 3.2.). De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas als een veroordeling bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort is en hem gevraagd werd om zeer bondig en enkel de essentie van zijn vluchtrelaas te vertellen, doet hieraan geen afbreuk. De Raad benadrukt te dezen dat de korte duur van het gehoor geen indicatie uitmaakt van de grondigheid en volledigheid ervan. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst CGVS, vragen 3.5 en 3.8.). Er kan aldus geenszins worden gesteld dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende de tijd zou hebben gekregen om alle elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag te vermelden, zoals hij lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Bovendien verklaarde verzoeker bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de essentie van zijn aanvraag heeft kunnen vertellen (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Verzoeker kan in het verzoekschrift dan ook niet ernstig op algemene wijze de grondigheid en correctheid van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in twijfel trekken, louter omdat *“de aanwezigheid van een advocaat op dit interview bij DVZ verboden wordt en er ook geen enkel videoverslag of letterlijke neerslag voorhanden is”*, temeer hij nalaat in concreto aan te tonen dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dergelijk cruciaal element in zijn relaas als zijn veroordeling zodat deze omissie zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zet. Hij gaat met het betoog in het verzoekschrift overigens volledig voorbij aan de pertinente vaststellingen en overwegingen dat het niet kan overtuigen dat hij niet eens weet door welke rechtbank hij werd veroordeeld, noch of hij tegen deze veroordeling al dan niet beroep kan indienen en dat zijn houding – alhoewel hij wist dat hij veroordeeld werd toen hij in Zweden was, zette hij er zijn asielaanvraag stop – op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees en nood aan bescherming ondermijnt.

2.8.1.4. Tot slot wordt in de bestreden beslissing terecht overwogen *“U gevraagd of u de situatie van de LGBT in Egypte opvolgt, stelt u eerst: ‘zijn zoals A.(...), dat is moeilijk’. De vraag herhaald, antwoordt u dat u niet ‘in die milieus’ komt, wat nogal een rare verwoording is van iemand die beweert gay te zijn om*

dan uiteindelijk te stellen dat er geen organisaties zijn die de situatie opvolgen en te stellen dat 'er regelmatig worden opgepakt, zoals een keer in Sheikh Zaid'. Gevraagd of u voor de rest nog iets weet toe te voegen, antwoordt u van niet en dat u, als u het zou volgen, u nog meer schrik zou krijgen (CGVS p.7). Het hoeft geen betoog dat uit de door u gegeven antwoorden bezwaarlijk kan worden afgeleid dat u ook maar enige interesse heeft in deze materie. U gevraagd of u de Gay Pride kent, moet u dit ontkennen (CGVS p.8). Gezien u toch al sinds augustus 2015 in Europa verblijft en gezien de enorme mediabelangstelling die aan de Gay Pride wordt gegeven, is het toch wel opvallend dat u hieromtrent niets weet te vertellen." De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoeker in Egypte geen toegang had tot organisaties die de situatie van LGBT opvolgen en dat hij bovendien angst had om zich hierover te informeren, vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen en overwegingen, die door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Immers, aangezien verzoeker blijkens zijn verklaringen reeds sinds augustus 2015 in Europa verblijft (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, p. 12), een eenvoudige zoektocht op het internet tal van resultaten oplevert over incidenten die zich in Egypte hebben voorgedaan en aangezien hij zijn asielaanvraag motiveert op basis van zijn homoseksualiteit, hoeft het geen betoog dat zijn totale gebrek aan kennis en betrokkenheid in dezer andermaal zijn algehele geloofwaardigheid ondergraaft.

2.8.1.5. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *"Uit het geheel van bovenstaande observaties blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde geaardheid. De vaststelling dat u een aantal organisaties kan benoemen zoals 'Boysproject' en 'Shouf Shouf' en stelt dat u door hen, toen u genitale problemen had, naar een dokter werd doorverwezen, en u ter staving hiervan een attest neerlegt, doet hieraan geen afbreuk, daar dit op zich niets zegt over uw oprechtheid (CGVS p.8). Ook het schrijven opgesteld door Boysproject waarin wordt gesteld dat u geregeld langskomt vermag gezien het geheel van bovenstaande appreciaties hier geen ander licht op te werpen, net zomin als het schrijven van een vrijwilliger in het 'Roze Huis' die stelt dat u regelmatig activiteiten van Shouf Shouf bijwoont. Het schrijven van een Marokkaanse gay en een Belgische man die stellen seks met u te hebben gehad doet hieraan evenmin afbreuk gezien deze schrijven ter uwen behoeven werden opgemaakt en, mocht u al seks met deze personen hebben gehad, dit nog altijd niets zegt over de oprechtheid van uw gedragingen en beweerde geaardheid. (...)*

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw geboorteakte neer. Uw identiteit staat hier op zich niet ter discussie. De stukken die u neerlegt ter staving van uw geaardheid werden reeds in een bovenstaande paragraaf besproken en vermogen geen ander licht te werpen op bovenstaande appreciatie." Verzoeker voert in het verzoekschrift geen concreet verweer tegen deze overwegingen, die door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt.

2.8.1.6. Daar om het geheel van voormelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid en derhalve evenmin aan de problemen die hij hierdoor in Egypte zou hebben gekend, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent de situatie van homoseksuelen in Egypte en omtrent het behoren tot een welbepaalde risicogroep *in casu* niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden.

2.8.2. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen wegens het niet vervullen van zijn legerdienst. Met het louter volharden in zijn verklaringen en de stelling dat zijn vrees terecht is, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar dienaangaande correct het volgende wordt overwogen: *"Vervolgens dient uw probleem in verband met uw legerdienst te worden besproken. Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van dienstweigering slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. Welnu, in casu dient te worden vastgesteld dat u geen overtuigende elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u omwille van één van deze redenen nood heeft aan internationale bescherming. Als redenen voor uw weigering de dienstplicht te vervullen stelde u in 2005 voor het eerst een bericht te hebben ontvangen dat u uw legerdienst diende te doen. U stelt uw legerdienst deels niet te willen vervullen omdat men via onderzoek of analyses wel eens te weten zou kunnen komen dat u gay bent (CGVS p.4). Dient opgemerkt dat deze door u aangereikte reden om uw legerdienst niet te willen aanvatten niet valabel is daar aan uw geaardheid geen geloof kan worden gehecht, zoals in bovenstaande paragrafen uitvoerig werd uiteengezet. U gevraagd of er nog andere redenen zijn waarom u deze dienst niet wil doen, antwoordt u 'ik houd niet van het leger omdat ik niet van wapens houd'. Gevraagd om in detail te*

vertellen waarom u uw dienst niet wil vervullen, stelt u 'ik weet wat mijn vader mij vertelde en ook andere personen, ik kan niets vertellen wat ik niet gezien of gehoord heb, de wapens ik weet niet hoe die te gebruiken. Naar wat ik hoorde, de oefeningen zijn heel moeilijk (...), ze kunnen me naar de oorlog sturen of naar een ander land en ik kan gedood worden' (CGVS p.4). Het hoeft geen betoog dat ook deze door u aangevoerde redenen bezwaarlijk in aanmerking kunnen worden genomen, temeer uw vrees wel eens naar de oorlog te kunnen worden gestuurd louter hypothetisch is en op geen enkel concreet element is gestoeld. Daarenboven is ook uw houding niet in overeenstemming te brengen met die van iemand die omwille van gegronde redenen zijn dienst niet wil doen. U geeft zelf aan in 2005 een eerste keer te zijn opgeroepen, na uw 20ste, in 2009. Er zou iemand van de Amn (Veiligheid) zijn gekomen om uw familie te melden dat u uw dienst diende aan te vatten. Toch was dit blijkbaar voor u geen reden om het land te verlaten, integendeel, dit deed u pas in 2015, zes jaar (!) later. U gevraagd of u na 2009 nog iemand (van de autoriteiten) hebt gezien, ontkent u maar stelt u wel dat om het even welke agent die u controleert op uw identiteitskaart, die u trouwens niet neerlegt, ziet dat u uw dienst niet hebt gedaan. U gevraagd of u in al die jaren naar aanleiding hiervan dan geen problemen hebt gekend, stelt u dat dit niet het geval was omdat u de politie vermeed (CGVS p.4). Mocht u effectief dusdanig zwaar tillen aan het gegeven dat u uw dienst niet wilde doen, kan er toch vanuit gegaan worden dat u al veel vroeger het land zou hebben verlaten, of zich op zijn minst meer discreet zou hebben opgesteld, een gegeven dat ook niet blijkt daar uit het geheel van uw verklaringen blijkt dat u in de loop der jaren onder andere bent gaan werken in Cairo en Sharm al-Sheikh (CGVS p.2).

Het CGVS merkt hierover bovendien op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd dat de Egyptische autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen omdat u uw dienst weigerde of dat er u bij terugkeer op de luchthaven vragen zullen worden gesteld (CGVS p.11). Hoe dan ook, strafvervolgning omwille van desertie maakt in sé geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat dienstweigeraars in Egypte bestraft kunnen worden met een gevangenisstraf van één tot twee jaar (zie EASO COI query Egypte dd. 09/10/2015), wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden." Ook deze motieven blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad overgenomen.

2.8.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.9.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.9.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Egypte. Veiligheidssituatie" van 3 juli 2017), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het

betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Met het betoog dat dat Egypte geen veilig land is, dat uit de objectieve bronnen gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 6 tot en met 14) blijkt dat er nog steeds sprake is van een aanhoudende conflictsituatie, dat de algemene veiligheidssituatie in geheel Egypte op heden nog steeds niet stabiel is en dat op geen enkele plaats in Egypte de veiligheid van de gewone burger kan gegarandeerd worden, brengt verzoeker geen afdoende concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arisch, de noordelijke districten van de "North Sinai" provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfvalen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinai zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS